

ASOCIAȚIA MONTAGE

A black and white photograph of a woman's face and upper torso. The image is heavily stylized with digital glitch and distortion effects, particularly across the face and hair, creating a sense of fragmentation and digital corruption. The woman is looking slightly to the right.

FEMEIA UITATĂ

THE FORGOTTEN WOMAN

București, 2025

ASOCIAȚIA MONTAGE

FEMEIA UITATĂ THE FORGOTTEN WOMAN

PROIECT COORDONAT DE ANCA-MARIA CIOFÎRLĂ

BUCUREȘTI, 2025

EDITOR: OANA ANCA DUBĂLARU
COORDONATOR PROIECT: ANCA MARIA CIOFÎRLĂ/KADEMIAN
ASISTENT DE PROIECT: VALENTIN TEODORESCU
FOTO/VIDEO: VICTOR RĂZVAN OLARU, THEO NICULAE, ELENA ANDREI
PR: ELENA ANDREI
CONCEPȚIE GRAFICĂ & COPERTĂ: SORINA STANCIU

Femeia uitată este un spectacol produs de Asociația MONTAGE și cofinanțat de Administrația Fondului Cultural Național.

Copyright©2025. Asociația MONTAGE. Toate drepturile sunt rezervate.

Reproducerea integrală sau parțială a informațiilor sau imaginilor apărute în prezenta carte, publicarea sub orice formă - electronică, mecanică, fotografică, etc- este permisă doar cu acordul scris al Asociației MONTAGE.

www.galeriemontage.com

f : Femeia Uitată - The Forgotten Woman

@ : Femeia uitată - The Forgotten Woman

ISBN 978-973-0-43278-7

MONTAGE
GALLERY

Proiect cultural co-finanțat de AFCN - Administrația Fondului Cultural Național. Proiectul nu reprezintă în mod necesar poziția Administrației Fondului Cultural Național. AFCN nu este responsabilă de conținutul proiectului sau de modul în care rezultatele proiectului pot fi folosite. Acestea sunt în întregime responsabilitatea beneficiarului finanțării.

FEMEIA UITATĂ - THE FORGOTTEN WOMAN

o adaptare a regizorului Matei Stoian după piesa

Femeia care tot uita să se nască de Cătălina Florescu (finalistă UNITER 2019)

#UNPROIECTMONTAGE

Femeia Uitată este un spectacol care explorează cu sensibilitate și acuitate fragilitatea relațiilor interumane, impactul traumei și lupta interioară a femeilor care a fost, prea mult timp, trecută cu vederea. Construit la intersecția dintre confesiune, poezie scenică și realism emoțional, textul aduce în prim-plan vocea a cinci protagoniste care își reconstituie identitatea și trecutul din fragmente, amintiri și tăceri.

Spectacolul urmărește traseul interior al femeilor aflate într-un moment de răscruce: prinsă între trecutul care le apasă și prezentul care îi cere să se redefească sau măcar să ia o decizie, ele își caută puterea de a spune adevărul despre sine. În această călătorie intimă, spectatorul devine martor al vulnerabilității acestor femei, dar și al renașterii lor treptate, sugerate simbolic de drumul continuu pe care acestea îl fac.

Montarea propune un limbaj scenic complex, concentrat pe expresivitatea actorului și pe un ritm susținut și completat de vizualuri, sunete și lumină. Lumina, sunetul și mișcarea sunt utilizate ca elemente poetice ce construiesc un univers pulsând între un trecut dureros și un prezent încărcat de confuzie, reproș și vinovăție. Atmosfera rezultată este una intensă, aproape confesională, invitând publicul să asculte mai atent, să observe mai profund și să empatizeze dincolo de aparențe.

Prezentat în diverse contexte – de la teatre instituționale la spații alternative, galerii, universități și institute culturale din România și din străinătate – Femeia Uitată și-a demonstrat versatilitatea și capacitatea de a genera dialog. Fiecare reprezentare deschide o nouă perspectivă asupra temelor abordate, în funcție de spațiul în care are loc și de energia publicului care îl primește.

Femeia Uitată este, în esență, un spectacol despre regăsire, sondare interioară și decizii, cât și despre abuzul vorbit sau ascuns. Despre femeia care nu se mai teme să fie văzută, auzită și înțeleasă. Despre problemele unei societăți, despre dramele unor oameni și despre suferințele nespuse care reclamă dreptul la lumină. Și despre necesitatea profund umană de a fi, în sfârșit, recunoscuți, ascultați și respectați.

DISTRIBUȚIA

Adelaida Zamfira

Ana Pasti

Ioana Mărcoiu

Alexandra Bob / Cristina Danu

Maria Dănescu

AUTOR

Florina Cătălina Florescu

ADAPTAREA ȘI REGIA

Matei Stoian

SCENOGRAFIA

Alexandra Budianu

ASISTENT SCENOGRAFIE

Anca Maria Ciofîrlă/Kademian

COSTUME

Valentin Teodorescu

SOUND DESIGN

Gabriel Galagan

LIGHT DESIGN

Cătălin Ion

OANA DUBĂLARU

EDITOR PROIECT

FEMEIA UITATĂ. DESPRE AMINTIRE ȘI REINVENTARE

La sfârșitul secolului al XIX-lea, dramaturgul modern norvegian Henrik Ibsen avea succes și stârnea controverse pe scenele din întreaga Europă cu piesa *O casă de păpuși* (1879), cunoscută și sub numele protagonistei, *Nora*. Una dintre primele piese cu mesaj feminist din acea epocă, *O casă de păpuși* a generat pe termen lung efecte nu mai puțin importante decât mișcarea sufragetelor, reușind să pună pe gânduri, să arate că se poate și altfel, să schimbe ceva în mentalitatea colectivă. Pentru că modalitatea artistică de reprezentare a problematicei de gen este în măsură să genereze mecanisme de identificare, să pună în mișcare forme ale curajului și construcției de sine mai eficiente decât exprimarea directă a unor deziderate sau ideologii sociale.

Au trecut aproape opt decenii de când Simone de Beauvoir publică, la sfârșitul celui de-Al Doilea Război Mondial, *Al doilea sex*, un volum-manifest de teorie feministă, emoționant și incisiv, care a constituit un moment definitoriu pentru evoluția feminismului peste tot în lume. „Nu te naști, ci devii femeie”, afirmă autoarea, schimbând paradigma de înțelegere a feminității, care va trece apoi și prin alte reinventări. Astfel de bătălii cu prejudecățile și stereotipiile de gândire nu se câștigă niciodată definitiv, ci trebuie mereu purtate, cu alte și alte argumente, pentru a menține ce s-a câștigat și a schimba în bine lucrurile.

Condiția femeilor în societate este și tema piesei *Femeia uitată*, o adaptare scenică în regia lui Matei Stoian a *Femeii care tot uita să se nască*, de Cătălina Florina Florescu. Într-o manieră nuanțată, care integrează excelent textul, jocul actrițelor, scenografia, costumele, piesa propune cinci povești de viață intersectate, traversate de drame similare și totuși unice, căci sunt trăite individual la intensitate maximă. Un îndemn pentru public la reflecție și totodată afirmarea unei speranțe, aceea a posibilității de a schimba destinul prin puterea voinței și prin curajul reconstrucției de sine, în ciuda conjuncturilor nefavorabile. O piesă de văzut și de luat cu tine în minte.

EMOȚIA CA EXPERIMENT

ANCA MARIA CIOFÎRLĂ

MANAGER PROIECT

Femeia uitată este mai mult decât un simplu spectacol, este un mesaj care pleacă din scenă spre un public mereu nou, diferit de fiecare dată, dar care trăiește același lucru: revolta. Plecat din realitatea unui sistem incapabil să rezolve în timp real amenințările unor mentalități vetuste, spectacolul transmite, prin intermediul poveștilor personajelor sale, mesaje dure, stereotipuri, emoție, durere și speranță. Dincolo de un rol educativ sau moralizator, atât textul Cătălinei Florescu, cât și prezenta adaptare a regizorului Matei Stoian își propun mai degrabă o agendă a semnalizării, conștientizării și dialogului decât una a luptei.

„Eu nu cer nimic decât dreptate, nimic mai mult decât ceea ce este drept, iar dreptatea este pentru toți, bărbați și femei.” spunea activista Susan B. Anthony acum mai bine de o sută de ani. Femeile de pe scena mereu alta a acestui spectacol nu caută dreptatea, nu așteaptă o iertare exterioară sau un final plin de optimism. Drumul lor este unul interior; asemenea eroinelor unui bildungsroman, ele au parte de o călătorie care le formează, le trezește, le face conștiente de ele însele. De fapt, aceasta este prima dintre stări și cea mai importantă în acest proces: conștientizarea. Schimbarea lumii începe prin lucrul cu sine, și este și ceea ce își propune acest proiect. Încearcă să ne facă conștienți de neajunsurile lumii în care trăim, de lucrurile nevorbite, de emoțiile cenzurate, de ceea ce vedem și refuzăm să vedem în același timp.

Dincolo de abuz, în dimensiunea lui universală și traducibilă internațional, de inechitate și roluri sociale, spectacolul transmite emoție, fragilitate și speranță, relatează povești personale și își conduce personajele pe un drum între real și imaginar, în ritmul sacadat al ciocanelor de șnițele. Cinci femei diferite aproape prin tot ajung să împartă aceeași călătorie, singura care contează și prin care ele devin cineva. Acest drum între un social în care nu se regăsesc, care le exclude sau le limitează, este singurul mod prin care acestea capătă o identitate; este, de fapt, călătoria spre ele însele. Redescoperirea aceasta poate fi punctul de pornire spre o serie de acțiuni, ale lor și mai ales ale publicului, care este interogat în mod direct. Poveștile de pe scenă nu au la final doar o concluzie, care nu vine niciodată; ele își așteaptă continuarea în fiecare spectator, în reprezentanții unei societăți de care personajele Cătălinei Florescu sunt constrânse sau aleg să fugă. Mântuirea lor nu este la finalul drumului pe care sunt, unul mai degrabă mental, metaforic, spre o Vienă imaginară; vine dinspre public, se regăsește în acțiunile societății în care trăim în fiecare zi.

Ne-am dorit un spectacol experiență care să nu lase indiferent publicul atât de variat pe care l-am avut. Ne-am dorit un dialog sincer între artă și privitor, între emoția de pe scenă și realitatea dură a știrilor ultimelor luni. Și pentru că aleg să cred în puterea transformatoare a artei, în forța mesajelor ei și în oameni, mi-aș dori ca fiecare spectator să plece din sala de teatru măcar cu câteva întrebări, unele pentru sine, altele pentru semenii săi. Asemenea femeilor uitate, suntem toți într-o călătorie, într-un tren încărcat de reproșuri nerostite și vină, care nu oprește niciodată.

DE LA TEXT LA MANIFEST TEATRAL FEMEIA CARE UITĂ SĂ MAI FIE UITATĂ

FLORINA CĂTĂLINA FLORESCU

DRAMATURG

Femeia uitată a devenit o adaptare fantastică a textului meu original, *Femeia care tot uita să se nască*. Ca scriitoare din diaspora limbii române, pentru mine chiar și „uita” vs. „uită” a avut din start o semnificație aparte!

Poate părea banal, dar un semn diacritic m-a făcut să mă gândesc și mai intens la ce am dorit să transmit prin piesă. Femeia care tot uită să se nască este o femeie care alege să uite de sine. Poate se gândește că momentul ei a trecut, că este prea târziu să mai schimbe ceva pentru ea. Femeia care tot uita să se nască este cea care nu mai vrea să audă că nu poate, că trebuie să aibă grijă de familie, că totul a fost deja scris pentru ea, că una, că alta.

Mai mult, verbul a naște a fost și el ales intenționat. Nu doar atât, dar i-am dat încărcătură reflexivă. Din titlu am vrut să fie cât se poate de clar că această femeie, simbol generic într-un fel, se va naște pe sine, dar, înainte de asta, va alege să facă o călătorie.

Totul începe realist și se continuă în necunoscut. Piesa se termină cu o întrebare nu pentru că personajele (tot) nu știu, ci pentru că îi lasă pe spectatori și cititori să își asume rolul de a răspunde. Până la urmă, femeile au fost scrise de alții și de cele mai multe ori scrise prost! În piesa mea, ele pleacă și se vor întoarce doar atunci când se va porni jocul de-a viața, de-a sexele, de-a dreptatea de la zero! De aceea piesa mea se încheie nu doar cu o întrebare, cât și cu semnul „x” scris pe spatele fiecărui personaj feminin.

Ce a rezultat din adaptarea piesei a amplificat mesajul ei original. Am construit o piesă cu personaje feminine pentru că am dorit ca ele să acapareze spectatorii și cititorii. Nu militez pentru o societate în care doar femeile să existe, însă este timpul să le lăsăm pe femei să vorbească, să își croiască drumul, să aleagă pentru ele, să se bucure, să nu mai dea explicații, să existe pe deplin, pentru că femeia este un om ca și bărbatul; marea deosebire este că el nu cere voie, ia, nu ascultă, impune, nu tace, lovește etc. Bărbatul are drepturi, iar femeia nu? Ce scenariu nerealist!

Când piesa a fost adaptată, a fost ușor să văd conturul original al personajelor mele. Mai mult, adaptarea a făcut la propriu și la figurat să dea viață acestor personaje! A fost mai mult decât un gest meta, actrițe care joacă personaje știind că sunt la teatru. A fost viața adusă pe scenă și jucată intens. Așa de intens, că cei din sală au plecat schimbați!

Nu s-a arătat cu degetul. S-au spus adevăruri. Nu am căutat victime. Am adus realitatea pe scenă.

Femeia uitată este un manifest teatral în care, cel puțin pentru mine, femeia uită să mai fie uitată. Adică, să zicem, dispare exact pentru a uita cât a fost de uitată! Este dreptul ei, nu mai cere voie să existe!

VIOLENȚA NORMELOR ȘI TEATRUL CA SPAȚIU DE DEMASCARE DESPRE MONTAREA SPECTACOLULUI „FEMEIA UITATĂ”

MATEI STOIAN

REGIZOR

Matei Stoian este regizor de teatru și coordonator artistic cu peste un deceniu de experiență în proiecte culturale și educaționale dedicate interdisciplinarității și dialogului cu publicul. A semnat regia a peste 12 spectacole montate pe texte clasice și contemporane, prezentate pe scenele Teatrului Național București și ale Teatrului Nottara. Printre acestea se numără adaptările cehoviene „Pescărușul” și „Destine (Trei Surori)”, dar și comediiile „The Show Must Go On” (Henry Lewis, Henry Shields, Jonathan Sayer), „Liniște în culise” (Michael Frayn) și „Eu sau banii?” (Ray Cooney).

Propunerile sale regizorale sunt animate de preocuparea de a pune în dialog universul dramaturgic cu temele și dilemele prezentului, transformând spectacolele în experiențe relevante pentru publicul contemporan. În spectacolele sale, Matei colaborează cu echipe interdisciplinare și tratează fiecare etapă a creației – de la concept la relația cu publicul – ca parte a unui proces unitar. În prezent, își continuă formarea prin masterul în Arta Regizorului de Teatru la UNATC „I.L. Caragiale”, consolidându-și preocuparea pentru un teatru viu și conectat la nevoile comunității.

Abordez această piesă cu o fascinație profundă pentru complexitatea ei tăcută. Nu mă interesează doar abuzul domestic, ci mai ales violența subtilă, insidioasă, care se infiltrează în structura societății noastre: patriarhatul. O moștenire grea, transmisă din generație în generație, care ne modelează rolurile, ne limitează aspirațiile, ne sufocă identitățile.

România, ca multe alte societăți, are o moștenire patriarhală puternică, în ciuda progreselor legislative spre egalitatea de gen. Cu alte cuvinte, generațiile se succed, dar mentalitățile rămân în mare parte neschimbate: fetele și băieții învață de mici, direct sau indirect, ce se așteaptă de la ei în funcție de genul lor. Femeile sunt crescute să fie ascultătoare, materne, în timp ce bărbații sunt educați să fie puternici, dominanți, stâlpi ai casei. Aceste așteptări nu afectează însă doar femeile – care se pot simți limitate și controlate de normele impuse –, ci și pe bărbați. Patriarhatul își pune amprenta și asupra bărbaților, impunând un standard rigid de masculinitate. Bărbații care nu se conformează idealului (de lider, de autoritate infailibilă, mereu puternic și lipsit de vulnerabilități) pot resimți rușine sau un sentiment de insuficiență. Astfel, patriarhatul, deși le oferă privilegii aparente bărbaților ca grup, are și un efect pervers: îi face pe mulți dintre ei prizonierii unui cod care le limitează exprimarea de sine și sănătatea emoțională. Feminismul contemporan evidențiază tocmai acest aspect, că „patriarhatul nu este doar inamicul libertății femeilor, ci și al bărbaților”, întrucât împiedică pe oricine – indiferent de gen – să se exprime liber, dincolo de stereotipuri prestabilite.

Una dintre temele centrale ale spectacolului este presiunea rolurilor tradiționale impuse femeilor. În societatea patriarhală clasică, locul femeii este considerat în primul rând acasă: să fie gospodină devotată, soție supusă și mamă grijulie. Mă gândesc la mamele noastre, la sacrificiile lor, la modul în care au internalizat ideea de „echitate” într-o lume fundamental inechitabilă. În *Femeia uitată*, toate aceste așteptări invizibile și visuri amânate ies la suprafață. Spectacolul ne vorbește despre ceea ce rămâne nespus –

presiunile subtile, dar persistente, pe care societatea le exercită asupra femeilor încă dinainte ca ele să aibă șansa de a-și alege propriul drum. Spectacolul ține oglinda în fața acestei lumi marcate de patriarhat și de așteptări rigide de gen, evidențiind cum adesea femeile joacă niște roluri impuse social, uneori fără să realizeze pe deplin constrângerea – ca niște actrițe într-o piesă al cărei scenariu a fost scris cu mult înaintea nașterii lor. Construcția spectacolului a plecat chiar de la realitatea imediată a României: un val îngrijorător de cazuri de femei agresate de parteneri sau membri ai familiei, unele soldate cu crime. Statisticile recente din România arată gravitatea fenomenului. În 2025, de exemplu, până la momentul în care scriu acest text, s-au înregistrat deja 57 de cazuri de femicid, ceea ce echivalează cu aproape o femeie ucisă pe săptămână. Mai mult, în fiecare oră, 14 femei devin victime ale unei forme de agresiune domestică în țara noastră. Însuși președintele țării a declarat public că „femicidul este o problemă gravă”, subliniind că statul nu dă dovadă de suficientă fermitate și că există o serioasă problemă de mentalitate legată de condiția femeii în societate. Cu alte cuvinte, nu e vorba doar de câțiva „monștri” izolați, ci de un climat social care tolerează sau minimizează violența împotriva femeilor. Termeni ca „și-a meritat-o”, „a fost gelozie” sau „nu trebuia să îl enerveze” încă se regăsesc în discursul public, culpabilizând victimele și scuzând agresorii. În acest context sumbru, am construit spectacolul Femeia uitată ca un manifest artistic prin care mi-am propus să scot la lumină tocmai aceste realități dureroase pe care societatea adesea le ignoră sau le trece sub tăcere.

Un aspect adesea trecut cu vederea al fenomenului violenței este moștenirea transgenerațională. Copiii care cresc într-un mediu violent sau disfuncțional învață modele relaționale deformate. În spectacol, acest lucru este ilustrat cutremurător de mărturia „Femeii cu dor de ducă” care povestește cum propria fiică ajunsese să râdă de ea împreună cu tatăl abuziv. Cu alte cuvinte, fetița a învățat de la modelul patern să își desconsidere și umilească mama – semn că violența și lipsa de respect au fost normalizate în ochii copilului. „Femeia cu dor de ducă” își exprimă nu doar durerea prezentă, ci și teama de viitor – teama că fiica ei ar putea fie să devină și ea o agresatoare în relațiile viitoare, fie să considere firesc să fie abuzată („Atunci mi-am dat seama. Ea învăța de la el”).

În momentul în care mi-am propus să montez acest spectacol, mi-a fost teamă că din perspectiva unui bărbat nu voi putea surprinde exact acele trăiri și sentimente pe care le nutresc femeile în aceste cazuri. Așa că am ales să mă întâlnesc și să ascult unele mărturii cutremurătoare ale supraviețuitoarelor violenței domestice. Aceste istorii adevărate – relatate uneori în detaliu crud, alteori cu rețineri și tăceri semnificative – au fost folosite pentru a îmbogăți și autentifica scenariul. Se regăsesc astfel în replicile personajelor fragmente inspirate direct din realitate: expresii pe care victimele le-au folosit, emoțiile și contradicțiile pe care le-au trăit. De pildă, momentul de îndoială de sine al uneia dintre femeile din piesă (care se întreabă dacă nu cumva este mai bine „să taci și să înduri”), provine din recurența acestor sentimente în rândul victimelor reale. Astfel, mi-am dorit ca acest spectacol să nu prezinte situațiile în alb-negru simplist (cu bărbați „răi” și femei perfect „victime”), ci să surprindă frământările interne ale femeilor, rușinea și speranța amestecate, mecanismele psihologice complexe ale abuzului. Prin faptul că textul a fost adaptat de la o piesă preexistentă și augmentat cu aceste contribuții documentare, creația rezultată a devenit un hibrid între artă și mărturie socială. Este important de menționat că, deși spectacolul are un puternic caracter de manifest, personal l-am abordat mai întâi ca pe un exercițiu artistic, respectând complexitatea personajelor și evitând tezismul. Scopul nu a fost să se țină o prelegere militantă, ci să se spună o poveste dureros de reală în mod sensibil și creativ.

Spectacolul transpune pe scenă diverse fațete ale abuzului domestic, punând publicul față în față cu realitatea dureroasă din spatele ușilor închise. Vorbește de abuzul fizic, abuzul emoțional și de violența psihologică subtilă. Publicul este confruntat nu doar

cu imaginea femeii plină de vânătași, ci și cu trauma invizibilă: anxietatea, confuzia, îndoiala de sine pe care violența domestică o sădește în sufletul victimei. Folosind o stilistică care transformă scena într-un laborator social, am creat momente de adresare directă publicului. La anumite intervale, acțiunea dramatică este oprită de intervenții ale personajului-narator, „Femeia care tot uita să se nască”. Aceasta, ca un prezentator al adevărilor incomode, explicitează ceea ce personajele din scenă nu pot spune. Astfel, spectatorii nu mai pot rămâne pasivi: li se cere în mod implicit să devină martori activi, să reflecteze și să simtă empatie față de situațiile prezentate.

Un element asupra căruia am reflectat mult a fost modul în care mesajul spectacolului va fi perceput de diferite categorii de public, în special de către bărbați. Având în vedere subiectul – o critică a patriarhatului și a violenței împotriva femeilor – exista riscul ca unii spectatori de sex masculin să se simtă vizați sau inculpați personal. Intenția mea însă nu a fost deloc aceea de a blama colectiv „toți bărbații”, ci de a expune un sistem nociv de valori și comportamente la care, în diverse grade, participăm cu toții. Pentru bărbați, mai ales pentru cei mai puțin familiarizați cu discursul feminist, am anticipat inițial o posibilă rezistență sau disconfort, așa cum mi s-a întâmplat și mie la momentul citirii piesei Cătălinei Florescu – este greu să ți se arate, ca într-o oglindă, privilegiile sau complicități pe care nu le conștientizezi. Totuși, am mizat pe puterea teatrului de a crea empatie. Văzând suferința personajelor feminine și complexitatea situațiilor (care nu sunt prezentate maniheist, ci cu toată ambiguitatea lor umană), am sperat ca și spectatorii bărbați să rezoneze emoțional și să își pună întrebări. Mi-am dorit ca mesajul să nu fie perceput ca un atac, ci ca un apel la conștientizare și schimbare colectivă. Reacțiile de până acum – inclusiv la reprezentațiile din New York – au fost încurajatoare: mulți bărbați ne-au abordat după spectacol pentru a-și exprima solidaritatea sau chiar șocul de a realiza cât de grave și răspândite sunt problemele prezentate. Acest dialog deschis este exact ceea ce voiam. În fond, publicul-țintă real este societatea întreagă: nu doar femeile (care cunosc prea bine aceste realități), ci și bărbații, factorii de decizie, tinerii care își formează acum valorile.

Deși spectacolul are o clară componentă de manifest feminist împotriva patriarhatului și abuzului, el rămâne în esență un demers artistic. A găsi echilibrul între mesajul social dur și estetica teatrală a fost o preocupare majoră în timpul repetițiilor. Dincolo de indignarea morală justificată, publicul trebuia captivat și pe plan emoțional și estetic, altfel riscam ca spectacolul să se transforme într-o simplă prelegere. Prin urmare, am mizat pe metaforă, simbol și poezie scenică pentru a transmite ideile. Personajul „Femeia care uita să se nască” este un exemplu: ea nu există în plan realist, ci ca simbol al tuturor potențialelor feminine neîmplinite din cauza opresiunii. Faptul că „uita să se nască” sugerează că societatea patriarhală refuză, în mod repetat, să „dea naștere” femeii libere, autonome – aceasta rămânând într-un purgatoriu al așteptării. Este o imagine artistică menită să provoace gândirea și interpretarea personală din partea spectatorilor.

Mesajul final pe care am dorit să-l transmit prin această montare este unul atât de avertisment, cât și de speranță. Avertisment, fiindcă dacă ignorăm în continuare aceste statistici și povești – dacă le tratăm ca pe „înteruperi neplăcute” ale confortului nostru – vom rămâne complici la perpetuarea lor. Speranță, pentru că există soluții și direcții de schimbare: educația pentru egalitate de gen încă de la vârste fragede, întărirea legislației, îmbunătățirea protecției victimelor și, nu în ultimul rând, schimbarea de mentalitate. Teatrul s-a dovedit a fi un prilej excelent pentru un astfel de dialog: la finalul fiecărei reprezentații, discuțiile dintre public și echipă au scos la iveală dorința oamenilor de a povesti la rândul lor experiențe, de a pune întrebări, de a căuta împreună răspunsuri. Impactul internațional ne-a arătat că temele sunt universale – pretutindeni, femeile se confruntă cu forme de sexism și violență, iar pretutindeni există oameni (femei și bărbați) dornici să schimbe status quo-ul.

REPREZENTAȚIILE SPECTACOLULUI

TEATRUL DRAMATURGILOR ROMÂNI (BUCUREȘTI)

Teatrul Dramaturgilor Români este locul unde puteți avea imaginea semnificativă a dramaturgiei românești, prin valorile și specificul ei.

Creat în 2017, la inițiativa doamnei Lucia Verona, a devenit emblematic pentru cultura din București, reunind în peste 45 de premiere și 550 de reprezentații unele dintre cele mai importante nume ale scenei românești.

Cu trei nominalizări la Premiile Galei UNITER și 50 de participări la festivalurile și evenimentele de profil, a oferit spectatorilor din toată țara ocazia de a se bucura de producțiile sale.

PRIMA REPREZENTAȚIE:

SPECTACOL LECTURĂ, SALA „ION BĂIEȘU”: Teatrul Dramaturgilor Români a oferit un cadru potrivit pentru întâlnirea cu textul dramatic în forma sa pură, în adaptarea inedită a regizorului Matei Stoian. Spectacolul-lectură susținut aici a pus accentul pe vocea autorului, pe scena cu o scenografie minimalistă s-a creat un dialog direct cu publicul, orientat spre profunzimea temelor abordate. A fost o primă receptare a mesajelor spectacolului, o experiență care a dus la un feedback constructiv.

A 7-A REPREZENTAȚIE

SALA „IOSIF NAGHIU”: În cadrul Teatrului Dramaturgilor Români, spectacolul a fost prezentat într-un spațiu dedicat dramaturgiei românești contemporane, ceea ce a consolidat valoarea și relevanța textului. Reprezentația de aici a beneficiat de un public deja pus în temă, pregătit pentru interceptarea mesajului acestui spectacol, creându-se o atmosferă ideală pentru punerea în evidență a construcției dramatice.

PACE UNIVERSITY (NEW YORK, SUA)

Pace University este o universitate privată cu campusuri în orașul New York și în comitatul Westchester, New York, Statele Unite. A fost înființată în 1906 ca școală de afaceri de către frații Homer St. Clair și Charles A. Pace. Oferă peste 100 de specializări în cele șapte colegii ale sale, iar în anul 2021 avea înscriși aproximativ 13.000 de studenți la programe de licență, masterat și doctorat.

SPECTACOL LECTURĂ - PACE UNIVERSITY (NEW YORK)

A DOUA REPREZENTAȚIE

Lectura de la Pace University a adus spectacolul în fața unei audiențe internaționale, deschise la dialog cultural și la explorarea dramaturgiei contemporane românești. Universitatea, cunoscută pentru programele sale puternice în artele spectacolului, a oferit un context academic în care textul a fost analizat, dezbătut și apreciat într-o cheie interculturală.

INSTITUTUL CULTURAL ROMÂN DIN NEW YORK (NEW YORK, SUA)

Înființat în 1969 sub numele de Biblioteca Română, Institutul Cultural Român (RCI) din America de Nord este unul dintre cele mai vechi vehicule de diplomatie culturală ale României în Statele Unite. Transformarea de la bibliotecă la centru cultural și, din 2004, la institut cultural a marcat aproape cinci decenii de dezvoltare și reinventare periodică. RCI este în același timp curator, promotor, producător de evenimente artistice și culturale, centru de resurse și centru de învățare, care acționează în sinergie pentru a pune în valoare diversitatea și energia scenei artistice, culturale și academice românești și pentru a stimula relațiile culturale româno-americane la toate nivelurile.

A 3-A REPRESENTAȚIE

Prezența spectacolului la ICR New York a facilitat întâlnirea cu comunitatea românească și cu publicul internațional interesat de cultura est-europeană. Spațiul ICR oferă o platformă solidă pentru promovarea valorilor artistice românești, iar *Femeia uitată* s-a înscris firesc într-un program dedicat dialogului cultural global.

KULTURHAUS GARAGE HALL BY KULTURDIALOG (BUCUREȘTI)

KulturDialog își propune să creeze punți între generații, culturi și discipline artistice, oferind un cadru deschis pentru exprimare, învățare și colaborare.

Prin expoziții, ateliere, evenimente sociale și inițiative educaționale, fundația KulturDialog urmărește susținerea artiștilor în demersul lor creativ și încurajarea comunității să descopere și să se implice activ în fenomenul artistic.

Prin fiecare proiect, își propune reducerea barierelor sociale și facilitarea conexiunilor autentice între oameni, indiferent de originea sau convingerile lor.

KULTURHAUS GARAJ - A 4-A REPRESENTAȚIE

Kulturhaus Garaj își propune să fie o scenă nonconvențională, urbană, ideală pentru experimente artistice și pentru spectacole care caută intimitatea contactului direct cu publicul. Aici, spectacolul a căpătat o energie aparte, datorată proximității și schimbului direct dintre creatori și spectatori, înlesnit, printre altele, de arhitectura spațiului de joc.

KULTURHAUS GALERIE - A 5-A REPRESENTAȚIE

În cadrul Kulturhaus Galerie, spectacolul s-a întâlnit atât cu un public obișnuit cu expresiile vizuale ale artei contemporane, cât și cu unul nou, tânăr, format din elevi și studenți. Spațiul, orientat spre expoziții și proiecte interdisciplinare, a încurajat o scenografie complexă, adaptată acestei săli, accentuând mesajul puternic și dimensiunea conceptuală a textului. Au fost punctate sonor și vizual elementele-cheie care au dus la final la o interpretare încărcată de emoție a mesajului piesei.

TEATRUL MASCA (BUCUREȘTI)

Teatrul Masca își propune să se poziționeze ca un teatru de cartier - nucleu comunitar pentru publicul de proximitate, dar și ca un centru urban alternativ pentru locuitorii Bucureștiului. În jurul lui crește o comunitate de învățare pornind de la triada cultură - educație - mediu.

Înființat în 1990 de regizoarea Anca Florea și de actorul și regizorul Mihai Mălaimare, are parte de mai multe sedii, iar în anul 2005 se mută în cartierul Militari, unde se află și în prezent.

La 20 de ani de la înființare, i se oferă Ordinul Meritul Cultural în grad de Cavaler, categoria „Arta spectacolului”, urmând ca peste cinci ani, în 2015, să fie decorat cu Ordinul Meritul Cultural în grad de Ofițer.

A 6-A REPREZENTAȚIE

Sala Mică de la Teatrul Masca este un spațiu concentrat, care privilegiază întâlnirile intime cu publicul. Aici, *Femeia uitată* a dobândit un caracter confesiv, iar apropierea fizică dintre actori și spectatori a intensificat emoția și fragilitatea temelor abordate. A fost construită o scenografie complexă, jocul actoricesc a fost susținut de proiecții video, iar la final am avut un binevenit Q&A.

A 8-A REPREZENTAȚIE

Sala Mare oferă o scenă amplă și o vizibilitate excelentă, potrivită pentru spectacole cu un impact vizual puternic și o scenografie complexă. În acest cadru, *Femeia uitată* a dobândit o amploare diferită față de spațiile intime, beneficiind de o arhitectură generoasă care a amplificat momentele dramatice și forța mesajului. Impactul proiecțiilor video a accentuat mesajul piesei, fragilitatea și forța femeilor, impactul socialului asupra mentalității noastre și problemele unei societăți au fost aduse în lumină, în fața unui public extrem de receptiv.

EVENIMENTE CONEXE

PLAY, ACTION & SPEAK WITH ME

ATELIER DE TEATRU SUSȚINUT DE REGIZORUL MATEI STOIAN „REDESCOPERIRE PRIN TEATRU”

În data de 18 octombrie 2025, a avut loc la Kulturhaus (*str. Sf. Vineri nr. 4, București*) un atelier creativ despre arta actorului, bazat pe explorarea zonei de vulnerabilitate și fragilitate, dar și pe recuperarea forței, prin exerciții de interpretare de personaj, improvizație, mișcare scenică și dicție, susținut de regizorul piesei, Matei Stoian.

REPETIȚIE CU PUBLIC KULTURHAUS

Repetiția cu public de la Kulturhaus a transformat acest spațiu alternativ într-un veritabil laborator de creație, viu și receptiv la energia colectivă. Spectatorii au avut oportunitatea rară de a pătrunde în culisele procesului artistic, asistând la dinamica echipei, la ajustările spontane și la modul în care spectacolul prinde formă în timp real. Contextul neconvențional al spațiului a stimulat echipa să adopte o abordare adaptată specificului acestuia, deschizând noi direcții de expresie și modalități de interacțiune cu publicul. Astfel, repetiția a devenit nu doar un exercițiu tehnic, ci o experiență performativă în sine, participativă, deschisă și revelatoare pentru toți cei prezenți.

MASTERCLASS DE SCRIERE DRAMATICĂ SUSȚINUT DE DRAMATURGA CĂTĂLINA FLORINA FLORESCU

În data de 25 octombrie 2025 a avut loc, la Facultatea de Litere a Universității din București, în Amfiteatrul Odobescu, un masterclass de scriere creativă susținut de Cătălina Florina Florescu, intitulat “Hocus-pocus: Cine este aici?”. Masterclass-ul a fost susținut online de dramaturgă, aflată la New York, în timp ce participanții au fost prezenți fizic.

SESIUNI DE Q&A

După patru reprezentații ale spectacolului, a avut loc o sesiune de Q&A în care spectatorii au putut adresa întrebări despre distribuție, despre procesul artistic și creativ al echipei, precum și despre relevanța unui asemenea subiect în dramaturgia românească. La aceste discuții au participat actrițele Adelaida Zamfira, Ioana Mărcoiu, Maria Dănescu, Alexandra Bob, Cristina Danu, Ana Pasti, alături de regizorul Matei Stoian, psihologul clinician Corina Diaconescu Tălpeanu și coordonatorul de proiect, Anca Maria Ciofirlă.

ADELAIDA ZAMFIRA

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ

Este actriță, profesoară și regizoare stabilită în București. Este cunoscută pentru rolurile din teatru (*Fidelitate de Chazz Palminteri*, *Weekend Comedy de Sam Bobrick*), film (*Q.E.D.* în regia lui Andrei Gruzsniczki, *Dirijorul tăcerilor* în regia lui Ovidiu Georgescu) și televiziune. În prezent, face parte din distribuția serialului *Ana, mi-ai fost scrisă în ADN*.

A absolvit UNATC București în 1992, la clasa prof. Florin Zamfirescu, Doru Ana și Mirela Gorea. În 2011 și-a susținut teza de doctorat cu titlul „*Actorul între prestație și creație în societatea de consum*”. A predat actorie la UNATC și la Universitatea „Dunărea de Jos” din Galați, ca lector universitar. În prezent ține cursuri și workshop-uri de dezvoltare personală prin teatru ca lector al Fundației Calea Victoriei.

Pe lângă activitatea pedagogică și artistică a regizat spectacolele Bucureștiul meu (device theatre) și *Un cuplu ciudat* de Neil Simon, la Teatrul Metropolis.

Atunci când am devenit mamă, mi-am dat seama cât de responsabili suntem ca părinți. Sau ar trebui, mai bine spus. Am citit multe cărți de parenting. Și bineînțeles că am greșit. Nu știu cum am ajuns să-i scriu un bilet în care-i spuneam că îmi cer iertare că nu sunt mama perfectă. Sau știu. Dar mi-e greu să recunosc. Încă. „*Soție. Mamă. Angajată. Ai bifat. Ai bifat.*”

Așa că, atunci când „*Femeia cu dor de ducă*” a bătut la ușă, i-am deschis. *Da, uneori o vorbă, o privire, o glumă îți poate da lumea peste cap.* E o replică, dar și un gând al meu. Se amestecă. Am bifat abuzul psihologic cu toate formele lui. Nu sunt în stare să scriu despre ele. Am curaj pe scenă pentru că „*Femeia cu dor de ducă*” mă protejează. În spatele ei strig și eu. Dar afară este realitatea femeilor care nu sunt auzite. Unele ajung să fie doar o știre. Până atunci au fost femei care au acceptat o palmă, au tăcut când au fost jignite, au rămas în relații toxice și nu au avut un cuvânt de spus în fața părinților abuzivi. Nu au știut să spună „*Gata!*”

Care este soluția, a întrebat cineva din public. Răspunsul a venit imediat: educația. Ne aude cineva?

ALEXANDRA BOB

FEMEIA CU APARAT FOTO

Este actriță, a terminat Facultatea de Actorie la Cluj Napoca în anul 2021. A colaborat cu câteva teatre din București (Teatrul Metropolis, Teatrul Dramaturgilor Români, Teatrul Godot, Teatrul Național). A lucrat și în zona dansului, cu coregrafi precum Andreea Gavrilu, Raul Hotcaș, Iulia Andro.

Este activă și în cinematografie, o puteți vedea în serialul *Spy/Master*, disponibil pe Max. E pasionată de muzică, fotografie și de artele plastice pe care le-a practicat în școală și în liceu.

Întotdeauna mi-am dorit să iau parte la un proiect cu și despre femei, încă din facultate vorbeam cu colegile despre asta. Cred că astfel de proiecte sunt extrem de necesare atât pentru lumea teatrului românesc care e dominată de bărbați, dar și pentru societate noastră.

A fi feminist nu e un moft și nici ceva extrem, e responsabilitatea de a reaminti societății că și femeia e „om”, ca și bărbatul. Spectacolul *Femeia uitată* arată mai multe povești, perspective ale femeilor din societatea actuală, iar femeia modernă se lovește de mai multe probleme, diferite între ele și totuși asemănătoare. Nu a fost mereu un proces ușor, dar ne-am bucurat că putem da glas unor povești mai mult sau mai puțin adevărate.

M-am bucurat de întâlnirea cu fetele, colegile mele și de întâlnirea cu Matei și cu echipa de producție.

Summer smile™.

CRISTINA DANU

FEMEIA CU APARAT FOTO

Este actriță, dansatoare, coregrafă și pasionată de teatrul musical. În prezent este angajată la Teatrul „Stela Popescu” din București, urmează studii doctorale la Universitatea Națională de Arte și Cinematografie „I.L. Caragiale” din București și performează în *Chicago*, unde semnează și o parte din coregrafie, *Cabaret*, *Mamma Mia!*, *The Full Monty*, *Familia Addams*. A practicat dans sportiv de performanță de la 4 ani, până la vârsta de 18 ani obținând rezultate pe plan național și internațional.

„It is a man's world, it's a woman's world...” Ar trebui să fie lumea noastră, a tuturor. Să înțelegem cât de importanți și vitali suntem unul pentru celălalt, în loc să ne împărțim în două tabere și să vedem cine învinge și pe cine subjugă. Poate ar trebui să vedem ce ne diferențiază ca pe ceva minunat și nu josnic. Diferențele dintre noi nu sunt delimitatoare de putere, dar pot fi indicatoarele către înțelegere reciprocă și sprijin.

Lucrul la *Femeia uitată* m-a răscolit profund. Abuzarea femeilor sub orice formă, din păcate, este încă prezentă în continuare în societate. Prea puține măsuri sunt luate. Strigătele de ajutor ale femeilor nu sunt auzite sau sunt trecute cu vederea și înlocuite cu pretexte și preconcepții ce sunt adânc înrădăcinate în felul în care ne trăim viețile.

În procesul de lucru al spectacolului și al rolului m-am lovit de multe întrebări, frustrări, suferințe și deznădejde. Este un subiect teribil de sensibil, dar și necesar. În fiecare clipă mi-a fost teamă ca problemele ridicate să nu fie duse în derizoriu. M-am temut pentru toate femeile despre care am citit în articole și despre care am auzit la știri, pentru colegile mele pe care le vedeam transformate de rol, pentru prietenele noastre, pentru mine și pentru viitoarele femei ce urmează să se nască. Am înțeles atunci că acest spectacol nu este doar o punere în scenă a unui text inspirat din traume și situații, ci o responsabilitate. Am avut repetiții în care nu mă puteam opri din plâns. Am realizat că oamenii care ar trebui să ne protejeze nu o fac: tați, soți, oficialități. Mă așteptam ca măcar femeile să fie unite, în schimb am observat că de multe ori nici ele nu sunt solidare.

E timpul să nu ne mai prefacem, să nu ne facem că nu se întâmplă. Să depășim clișee precum: „e și vina ei”, „a vrut și ea”, „nu e treaba mea”...

Chiar dacă am făcut parte din proces pentru doar două reprezentații nu pot să dau delete și să îmi văd de viață în continuare, netulburată. Asemenea povești te marchează pe viață. Și frica rămâne... pentru noi toate. *„Girls just wanna have fun?... Girls just wanna have rights!”*

ANA PASTI

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE

Este absolventă de UNATC în ultima promoție a lui Dem Rădulescu și Fulbright Alumna, fiind prima actriță din România care obține o bursă de masterat în arta actorului în SUA, la USC în California, una dintre cele mai bine cotate școli de profil din lume. Are un masterat în științe politice la SNSPA, iar în prezent este profesoară de actorie de film la UNATC. Este membră fondatoare a celei mai tinere companii teatrale post-revoluționare de stat, Teatrul „Tony Bulandra” din Târgoviște. Inițiază, coordonează și/sau produce majoritatea spectacolelor în care joacă în România, desfășurate cu precădere în spațiul independent și alternativ (Teatrul Godot, Teatrul de Artă, Teatrelli, La Scena). În SUA joacă în principal dramaturgie clasică în montările unor regizori importanți de pe Coasta de Vest, precum *Lisa Volpez (Îmblânzirea scorpiei – W. Shakespeare)*, *Andrew Robinson (Tartuffe – Molière)*, *Cameron Watson (O balanță delicată, de E. Albee, Orașul nostru, de Thornton Wilder)* și multe altele. Creează și spectacole de one woman show.

În 2021 obține premiul Gopo și UCIN pentru Cel mai bun scurtmetraj cu piesa *În noapte*, în care joacă pe un scenariu și în regie proprie.

M-a bucurat acest proiect. M-a bucurat întâlnirea cu Matei, care a avut deschiderea și încrederea de a mă lăsa să îmi rescriu personajul aproape de la zero, dându-mi mână liberă să îl construiesc într-o direcție în care puteam să cred, cu o problematică pe care nu doar că puteam să o înțeleg real, dar care mi se pare și cât se poate de semnificativă și recurentă pentru femeile din lumea contemporană: „*cum să faci o femeie care îndrăznește să aibă și familie, și carieră să fie bine?*”

M-a bucurat întâlnirea cu cele cinci colege de scenă, care m-au învățat despre necesitatea cultivării unei flexibilități aparte și a unei forme anume de degajare și anduranță față de inerentele probleme din teatrul independent și care au dat dovadă, chiar și în momentele dificile, de generozitate, de spirit de echipă și de solidaritate profesională.

M-au bucurat până și neajunsurile și dificultățile acestui proiect! Căci nașterea sa a presupus fel de fel de transformări și prefaceri, de la primele repetiții până la ultimele reprezentații, când după continue adaptări succesive atât la alt text și alte spații de joc, cât și la noi elemente de recuzită, de scenografie și de costume, precum și la varii schițe de mișcare, de lumini și sunet, spectacolul a putut fi, în sfârșit, fixat într-o formulă finală. Or, tocmai faptul că lucrurile au fost în continuă mișcare și că au existat în permanență tot felul de variabile a făcut acest proiect interesant și provocator pentru mine. Cu atât mai mult cu cât spectacolul este unul manifest, fapt care de la bun început ridică probleme de interpretare pentru actor, ce trebuie să transforme simbolistica și tezismul textului într-un joc cât mai organic, mai firesc și mai concret.

Nu în ultimul rând, m-a bucurat să întâlnesc priviri înlăcrimate în public, fapt care mi-a dat încrederea că demersul nostru este unul absolut necesar.

MARIA DĂNESCU

FEMEIA ÎNȘELATĂ CARE VA ÎNFLORI

Este o tânără actriță de teatru și film din București, masterandă în ultimul an la secția Arta Actorului, Facultatea de Teatru, UNATC. De asemenea, anul acesta finalizează Modulul Psihopedagogic în domeniul Artele Spectacolului – Actorie. Maria are, de asemenea, un masterat recunoscut internațional de Management Intercultural la catedra UNESCO și cunoștințe utile pe care le aplică în construirea rolurilor sale din cadrul Facultății de Psihologie.

În prezent, colaborează cu centre culturale importante din București care susțin educația non- formală, precum Fundația Calea Victoriei, în cadrul căreia este lector și unde susține ateliere de dezvoltare prin tehnici de actorie pentru adolescenți. În calitate de actriță colaborează cu teatre de stat și independente din București (TNB, Odeon, Metropolis, Teatrul de Comedie, Teatrul Dramaturgilor etc.) și cu hub-uri culturale. Maria are experiență în radio, televiziune, film și teatru, dar și în evenimente, fiind pasionată de cultura urbană. Pe Maria o puteți vedea în *Femei/ Bărbați*, *The Show Must Go On*, *Femeia uitată*, *Cabaretul cuvintelor*, *Tot ce-am moștenit de la tine* (spectacol-lectură).

Inițial nu mi-a fost ușor să concep personajul meu din simplul motiv că abuzul, respectiv umilința sunt aspecte care îmi repugnă profund și ceva ce, din fericire, nu am trăit în modul în care „*Femeia înșelată care va înflori*” povestește. Treptat, cu ajutorul documentării pe tema abuzului și mai ales al cunoștințelor din domeniul psihologiei, am reușit să înțeleg mecanismul interior de gândire al unei femei în această situație și să devin din ce în ce mai vulnerabilă.

Întâlnirea cu „*Femeia înșelată care va înflori*” a reușit, nu din prima încercare, nu din a doua și nici din a treia, dar încet și sigur, pas cu pas, să mă apropie de propria mea vulnerabilitate. Nu suntem martori la înflorirea ei, nu apucăm să o vedem materializându-se, ci mai degrabă ne lăsăm inspirați de puterea pe care și-o ia înapoi și dorința de evoluție, de a începe o viață nouă, o viață care să o împlinească pe ea, nu pe ceilalți. Nici eu nu știu mai mult decât știe spectatorul, dar ceea ce știu este că oricât de mult a fost necesar să decad, adică să renunț la ego pentru a putea conține tot bagajul traumatic, crud, inuman al *Femeii înșelate care va înflori*, la final ea m-a înălțat și m-a înflorit pe mine.

Sunt recunoscătoare pentru oportunitatea de a fi lucrat cu cinci actrițe diverse ca modalitate de joc, experiență, vârstă, tehnică, personalitate, dar în egală măsură extrem de talentate! Am avut de învățat enorm și m-au inspirat fiecare dintre ele în moduri neașteptate și diferite, ceea ce consider a fi un imens câștig atât pe plan profesional, cât și personal. Recunoștința este dublată și de colaborarea cu Matei Stoian, regizorul acestui spectacol, pentru încrederea pe care a avut-o în mine chiar și în momentele în care eu nu o aveam și pentru al cincilea proiect teatral realizat împreună. Matei are tot respectul meu pentru cât efort și resurse a folosit ca să scoată ce este mai bun din acest spectacol. Tema centrală din *Femeia uitată* mi se pare una actuală și de interes pentru publicul din toate categoriile sociale. Chiar dacă acum se vorbește mai mult despre abuz decât înainte, cred că erau cel puțin la fel de multe cazuri și atunci când nu se puneau lumina pe acest subiect. Tocmai de aceea consider că acest spectacol contribuie la conștientizarea uneia dintre cele mai grave probleme din societate. Mă bucur că prin prisma meseriei mele, aceea de actriță, reușesc să spun și povești dureroase, dar reale, având un impact care să-l depășească pe acela artistic.

IOANA MĂRCOIU

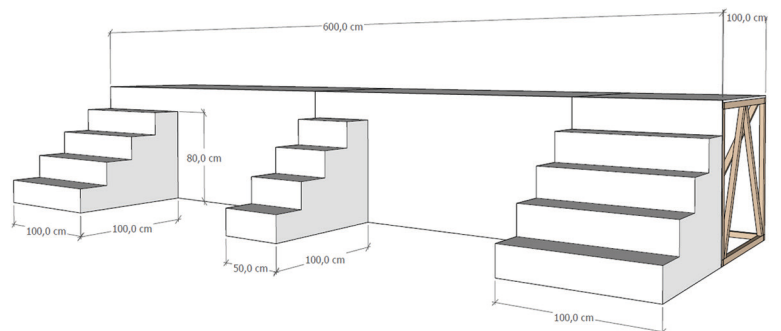
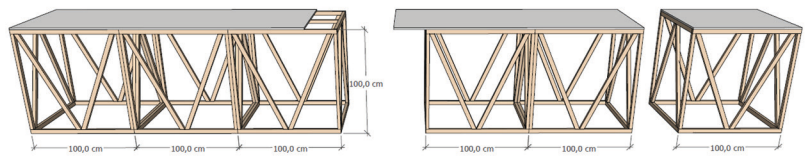
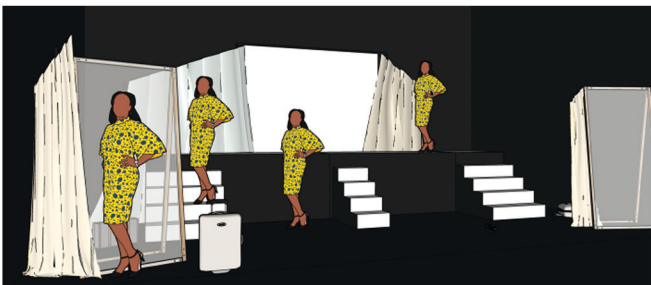
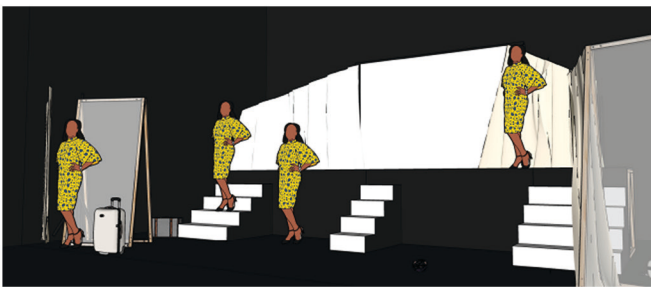
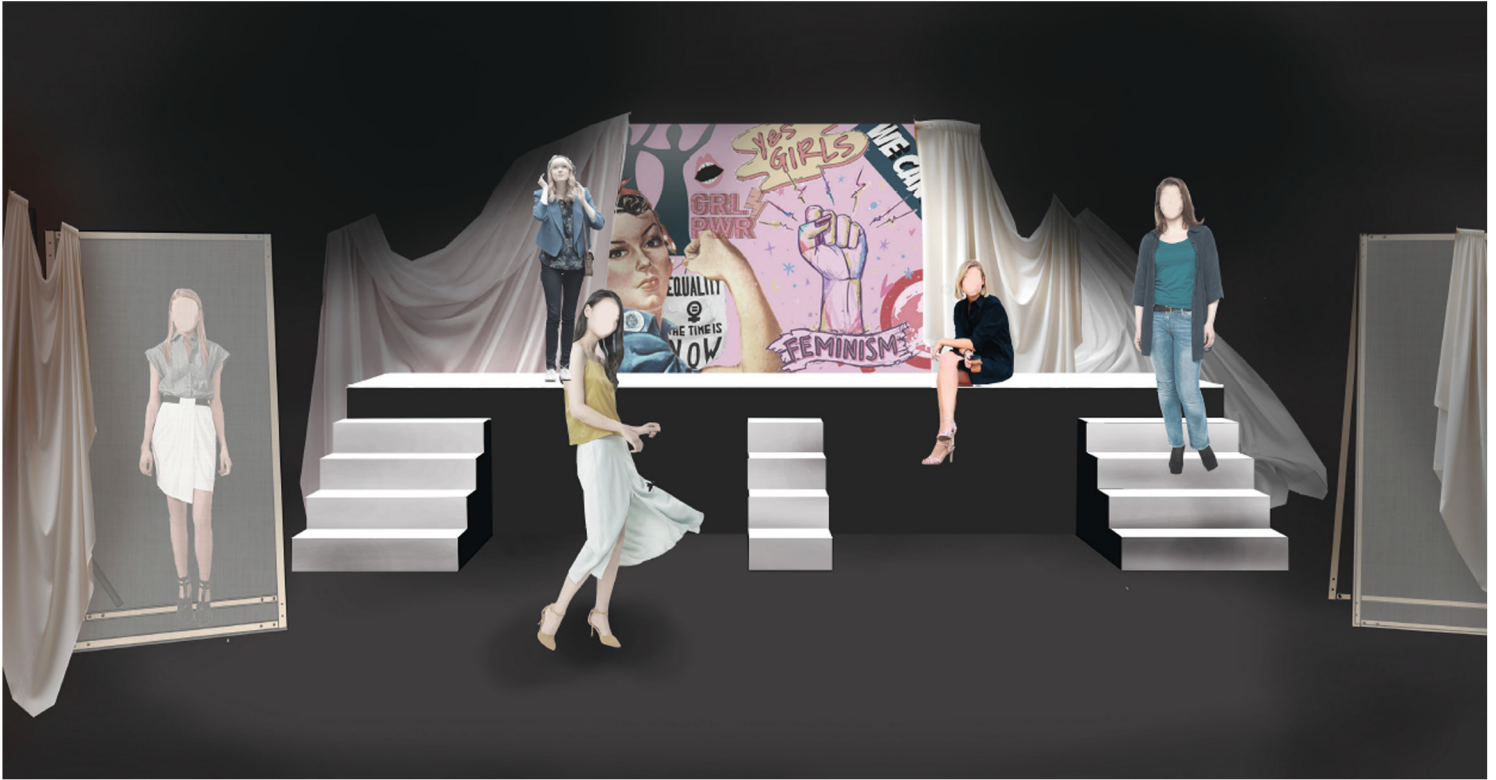
FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ

Este actriță, a finalizat studiile universitare și de masterat la Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică „I.L. Caragiale” din București în anul 2011. Până în prezent, a jucat pe scena Teatrului Odeon, a cărei angajată este din anul 2018, dar și pe scenele altor teatre din București, din țară și din străinătate, în 39 de piese de teatru, cel mai recent rol fiind Lady Macbeth, în regia Silviei Costa.

Privește cu deschidere, bucurie și provocare fiecare rol, abordează cu responsabilitate și respect fiecare personaj, este dornică să învețe din fiecare colaborare. Este o actriță pasionată de drumul ales, care a arătat pe parcursul anilor că dispune atât de sensibilitate, cât și de forță interioară, de determinare, de răbdare și mai ales de bucuria de a juca, de a colabora cu oameni pasionați la rândul lor de dramaturgie.

Sunt momente în care parcă vrei să vorbești, să spui ceea ce simți în legătură cu anumite aspecte, să relatezi totul în forma cea mai brută, fără să te gândești la ceea ce urmează, la cum sună, cum arată sau ce va spune X sau Y când citește sau aude. Pentru că nu scrii pentru ei, ci pentru tine. Dar sunt momente în care parcă totul se leagă și lucrurile apar de la sine... ceea ce nu ai scris se scrie ușor, apoi se transformă în acțiuni concrete. Așa a luat naștere pentru mine proiectul *Femeia uitată*.

Un proiect care a ajuns la mine când nu mă așteptam. Dar pe care îl doream și așteptam de multă vreme. Am trăit prin el toate lucrurile nespuse, acumulate în timp. Și mă surprind deseori că folosesc replici din text. Replici pe care cândva le-am gândit, simțit. Este un spectacol necesar. Sunt poveștile nespuse ale mamei tale, bunicii, mătușii, vecinei sau prietenei tale. Povești? Nu, e viața multor femei care trăiesc zilnic în frică, amenințare, manipulare. Viața unor femei care încă nu sunt pregătite să vorbească, dar prin acest text, prin vocea celor cinci femei, se regăsesc, trăiesc, se eliberează. Și, poate dincolo de lacrimi, prin susținere și empatie, putem să le smulgem din relațiile în care respectul, iubirea, încrederea nu există și nu au existat niciodată, nici chiar mascate.

O LUME A TĂCERILOR

NOTE SCENOGRAFICE PENTRU „FEMEIA UITATĂ”

ALEXANDRA BUDIANU

SCENOGRAF

Este artistă vizuală și scenografă. Este absolventă a Universității de Arte „George Enescu” din Iași și a studiilor de Master în Scenografie în cadrul Universității de Artă Teatrală și Cinematografică „I.L. Caragiale” din București. Folosește diferite tehnici în lucrări de tip site specific și lucrări inspirate din propriile relaționări cu oamenii și spațiul din jurul său.

Trăim într-o societate în care femicidul devine știre aproape zilnic, iar realitatea aceasta m-a urmărit pe tot parcursul creației pentru acest spectacol. M-am întrebat mereu de ce o femeie ajunge să se simtă vinovată pentru loviturile primite, de ce tăcem când ar trebui să strigăm, și de ce încă trebuie să demonstrăm că viața ei contează. Decorul l-am gândit ca pe un spațiu asept, lipsit de identitate personală, un loc în care femeile au trecut fără să lase urme — mai aproape de un studio foto în care corpul feminin e invitat să pozeze, nu să trăiască.

Misoginismul, abuzul, vina nedreaptă pe care femeile o poartă pe umeri m-au împins să caut imagini simple, să construiesc o lume a tăcerilor. Femeia există în scenă, dar privirea publicului nu se oprește cu adevărat asupra ei — se pierde printre manechinele aliniate, goale, încremenite în perfecțiunea mută a unui corp expus și totuși neuzit. În procesul scenografic am simțit că spațiul nu trebuie să protejeze, ci să expună vulnerabilitatea. Panourile transparente devin ferestre spre o identitate suspendată, un loc fragil între vizibil și invizibil.

Femeia care nu își poate revendica spațiul stă în mijlocul tuturor privirilor și totuși rămâne nevăzută. Invizibilitatea ei se pierde între nevoile familiei, ale societății, ale locului de muncă, între presiunea unei educații patriarhale și perfecțiunea artificială a manechinelor care nu plâng, nu obosesc, nu cer nimic.

Revin mereu la ideea de absență — femeia care e prezentă, dar nu contează; femeia care îndură, se teme și se autoînvinuiește; femeia care rămâne uitată.

COSTUMUL CA LIMBAJ AL PUTERII FEMININE

COSTUMELE DIN „FEMEIA UITATĂ”

VALENTIN TEODORESCU

COSTUME

Este absolvent al Universității Naționale de Arte din București, Facultatea de Arte Decorative și Design, secția Modă- design vestimentar – Licență și Strategii de modă și costum – Master. Actualmente este doctorand în cadrul Școlii Doctorale ale aceleiași instituții și membru stagiar al UAPR Filiala Design București.

Preocupările sale artistice se îndreaptă pe de-o parte către zona designului vestimentar și de costume, iar pe de altă parte către zona performințului de costum, conturând mereu personaje cu povești absurde, amuzante și neconvenționale. El folosește moda ca pretext pentru a da viață unor variate manifestări artistice, ce au ca punct de pornire veșmântul, cunoscut sub toate formele sale.

Este profesor de arte în învățământul de masă și mintea creativă din spatele proiectului LOLO LAND, un proiect cu și despre haine pentru copii.

Costumul reprezintă un element esențial în artele spectacolului, contribuind decisiv la definirea identității personajelor și la clarificarea rolului pe care actorul îl interpretează pe scenă. Prin culoare, formă, materialitate și textură, costumul devine un limbaj vizual coerent, capabil să dea viață unei imagini plastice dinamice și să susțină exprimarea artistică în orice context scenic. Împreună cu scenografia, el construiește un univers complex, fie el fantastic, absurd, ludic sau realist, care invită spectatorul să pătrundă într-o lume imaginară atent orchestrată.

Lectura textului piesei m-a impresionat profund prin complexitatea și fragilitatea poveștilor fiecărui personaj. Am regăsit cu tristețe corespondente din viața reală în cele cinci femei, iar situațiile-limită și dramatismul unor momente mi-au lăsat o puternică amprentă emoțională. Spectacolul explorează cu subtilitate și sensibilitate parcursul femeii prin viață, marcat de provocări, tăceri, reziliență, oferind o reflecție universală asupra condiției feminine contemporane. O poveste despre forță, vulnerabilitate și renaștere.

Am construit cele cinci personaje feminine într-o manieră realistă, completată de accente de absurd și umor, pentru a le conferi originalitate și profunzime. Am evitat ca dramele lor personale să fie reflectate direct în costume, preferând să susțin discursul vizual printr-un cod cromatic simbolic și ușor subiectiv. În căutarea unui echilibru între feminitate și forță, m-am inspirat din conceptul de power woman, derivat din ideea de power dressing. A fost momentul în care garderoba feminină începe să preia, într-o măsură semnificativă, elemente din vestimentația masculină. Acest fenomen, apărut în anii 1970–1980, marca dorința femeilor de a obține respect într-un mediu profesional dominat de bărbați, odată cu ascensiunea lor în poziții de conducere.

Conceptul poate fi privit din multiple perspective, reunind teme legate de autoritate, influență și succes, evocând profilul unei femei-lider care îmbină trăsături considerate specific masculine, precum ambiția și asertivitatea, cu calități profund feminine, precum compasiunea și intuiția. Deși terminologia evoluează astăzi spre o recunoaștere firească a puterii feminine, fără artificii explicative, esența rămâne aceeași: o femeie poate fi puternică pur și simplu. Compozițiile vestimentare păstrează ideea styling-urilor din anii 1980, având ca leitmotiv sacoul ce apare în diverse momente, marcând puterea interioară de renaștere, rezistență, perseverență și reușită.

Am respectat conceptul regizoral, construind personajele astfel încât să răspundă cerințelor tehnice stabilite, fără intervenții suplimentare, și plasând întregul demers într-un registru de realism contemporan, accesibil oricărui privitor. Nu a fost urmărită realizarea unei creații artistice originale, ci mai degrabă dezvoltarea unor styling-uri menite să contureze tipologiile indicate de text și de viziunea regizorală.

FEMEIA UITATĂ

adaptare de Matei Stoian după piesa *Femeia care tot uita să se nască*, de Cătălina Florescu

- fragment -

PERSONAJE

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ

FEMEIA CU APARAT FOTO

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE

FEMEIA ÎNŞELATĂ CARE VA ÎNFLORI

FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ

SCENA I. BUCĂTĂRIA ŞNIŢELELOR

Toate femeile sunt la bucătărie, fiecare cu câte o tigaie. Se aude un ritm de bătut carne, aproape ca o toacă. Din când în când, corul izbucneşte în replici scurte, seci, fără a interacţiona direct cu protagonista. Femeia cu dor de ducă este în centrul acţiunii, cu telefonul la ureche.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ (*bătând şi tăind carnea pentru şniţele şi totodată adresându-se telefonului, cu o voce fals dulceagă, plictisită*): O, dragule, m-ai sunat! Ce surpriză! Ai verificat dacă mai respir? Sau doar ți s-a făcut dor să-mi spui ce-am greșit azi? Ce mai e? Da, și ce e mă rog așa de urgent? Ce-a mai luat foc în palatul meu de fericire conjugală? Ahm. Ahm... (*râzând sec*) Măi, cum mă mai iubești tu pe mine și mă faci să mă doară-n cur de bucătărie. Da, exact așa, printre cartofi și ceapă. Romantic, nu? Aha. Da. Normal că glumeai. Tu glumești mereu. (*Pauză, ascultă*) Și faci asta de parcă nu m-aș fi săturat până în gât de iubirea ta. (*Pune telefonul pe masă*)

FEMEIA CU APARAT FOTO (*comentariu sec, ironic, dar fără să interacționeze cu Femeia cu dor de ducă*): Iubire la distanță? E singura care nu te sufocă. Doar te lasă să te usuci.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE (*comentariu sec, ironic, dar fără să interacționeze cu Femeia cu dor de ducă*): Dragoste la foc mic – să nu se ardă tigaia!

FEMEIA ÎNŞELATĂ CARE VA ÎNFLORI (*comentariu sec, ironic, dar fără să interacționeze cu Femeia cu dor de ducă*): Carnea se frăgezește, femeia se înăsprește.

FEMEIA CU APARAT FOTO (*comentariu sec, ironic, dar fără să interacționeze cu Femeia cu dor de ducă*): Iubirea la tigaie – prăjeală și fum!

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Ce bine că-s singură. Nu mă sâcăie nimeni la cap. Nu mă întreabă nimeni „ce-ai gătit?”, „unde te duci?”, „cu cine vorbeai?”. Nu trebuie să zâmbesc, nu trebuie să par... sociabilă. (*Din nou la telefon*) Nu. Nu am zis nimic. Auzi, altceva mai bun nu aveai să-mi spui? Atunci ne auzim mai târziu. (*Închide. Dintr-o plasă scoate un pliant și*

mai multe legume. Citește de pe pliant) Dacă te înscrii acum la conferința „Cum să relaționezi” vei primi „Ghidul fericirii”, plus un voucher la o apă minerală la 0.33 litri. Păi, eu apă nu mai beau de acum zece ani, de la nunta cumnatei, când am crezut că mor otrăvită de la „apa pură de la puț”. Ca proasta, de rușine, am băut apă când eu voiam o țuică, o tărie, ceva să mă ardă, să mă trezească, să-mi aducă aminte că mai sunt vie. *(Aruncă pliantul)*

FEMEIA ÎNȘELATĂ CARE VA ÎNFLORI *(comentariu sec, ironic, dar fără să interacționeze cu Femeia cu dor de ducă):* Femeile nu au voie să bea. Nu se cade. Doar să toarne și să zâmbească.

FEMEIA CU APARAT FOTO *(comentariu sec, ironic, dar fără să interacționeze cu Femeia cu dor de ducă):* Zâmbetul trebuie să fie ca picioarele: cât mai larg deschis.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Jur că bucătăria mea e front de război! Eu sunt generalul cu tigaia, dar soldatul cu lingura sunt tot eu. Inamicii? Uleiul încins, cratița spartă și foamea eternă a familiei. Și, ghici ce, dragule, n-am primit niciodată decorație – Doar cearcăne. Și observații. Multe observații. De fapt... am primit o coroană. *(Își pune capacul pe cap ca o coroană, Pauză.)*

FEMEIA CU APARAT FOTO: Ceapă la sân, lacrimi garantate!

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Fund varză, minte tocată!

FEMEIA ÎNȘELATĂ CARE VA ÎNFLORI: Castravetele – barometru al fidelității!

FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ E prea mare, totuși!

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ *(aruncă capacul):* Dumnezeu sigur a fost femeie, sigur a creat lumea într-o cratiță. A pus cerul la fiert, pământul la copt și omul l-a frăgezit la ciocan, ca pe un șnițel. Și după șapte zile de muncă, ce-a făcut? În loc să se odihnească, a spălat vasele. Și nu s-a terminat aici: a mai spălat și cratița în care crescuse Edenul, a schimbat apa la flori, a șters urmele de noroi de pe podeaua raiului și, ca să fie treaba treabă, a trebuit să calce și cearceaful sub care Adam sforăia fericit. Așa că... odihna de a șaptea zi e cea mai mare minciună. *(Dă drumul la TV-ul inexistent.)*

FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ: Bună seara, dragi telespectatori! La rubrica meteo de azi, prognoza din gospodării e aceeași de mii de ani: în zona chiuvetei se anunță ploi torențiale de vase nespălate. Specialiștii spun că furtuna poate dura până la trei zile, dacă nu se iau măsuri preventive... adică dacă nu apare un voluntar bărbat. Dar prognoza arată: șanse zero. Totodată, șansele de grindină cu șosete pierdute sunt foarte mari.

CORUL *(format din celelalte femei):* Confirmat, nu se mai găsesc perechile! Alertă maximă la ciorapi!

FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ: În bucătărie presiunea atmosferică se ridică odată cu aburii de pe oale – ciorba fierbe, dar aplauzele rămân sub cod galben de absență.

CORUL *(format din celelalte femei):* Bărbatul aplaudă doar când marchează echipa! Ciorba se mănâncă, nu se laudă.

FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ: La mașina de spălat, centrifuga merge neîntrerupt, dar nervii gospodinei se învârt și ei în același ciclu.

CORUL *(format din celelalte femei):* Abracadabra și rufele dispar!

FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ: Specialiștii avertizează: anticlonul patriarhal rămâne stabil – bărbății continuă să creadă că mopul e o specie rară de pește.

CORUL *(format din celelalte femei):* Mop de mare adâncime!

FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ: În sufragerie e vreme frumoasă pentru bărbăți: soare pe canapea, briză de bere,

precipitații zero la capitolul efort.

CORUL (*format din celelalte femei*): Cod verde la telecomandă!

FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ: În dormitor persistă vânturi de reproș: „de ce ești obosită?”, de parcă ziua de muncă nu s-ar fi dublat imediat după job.

CORUL (*format din celelalte femei*): Ai stat toată ziua degeaba!

FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ: După cum puteți vedea, nu se anunță schimbări majore. Recomandăm bocanci de rezistență și, dacă se poate, un concediu permanent de la „serviciul casnic obligatoriu”.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ (*oprește TV-ul, își dă șorțul jos*): Mama mă-sii de ceapă. Îmi vine să plâng. M-am săturat de tot mormanul verbelor imperative: „spală!”, „stoarce!”, „freacă!”, „treci!”. Mai bine beau o bere!

...

SCENA II. CATWALK AL PERFECȚIUNII

Glamorous, vogue. Femeile sunt aranjate, intrând într-o defilare de modă. Fața lor nu se vede. Intră una câte una, ca pe podium, cu pași identici, mecanici. Se aliniază în fața publicului, ca niște statui. Respirația lor se aude greu, sincronizat. Tăcere.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Mă pozai? Auzi, eu nu ies bine în poze. Niciodată.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Asta cu ieșitul bine e relativă.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Nu m-am coafat de când m-am măritat.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Arăți bine. Chiar arăți bine.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Faci asta de mult timp?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Da.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Serios?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Da. Vrei să vezi cât am tras până acum?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Tras???

FEMEIA CU APARAT FOTO: Da, pe cameră

...

FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ (*cu voce dulce, de prezentatoare de modă*): Bună seara și bine ați venit la defilarea vieții perfecte. Pe podium, femeia trebuie să poarte zâmbetul obligatoriu – accesoriul care nu se demodează niciodată. Colecția sezonului include: talie subțire, oboseală ascunsă, dar cu rimel rezistent la lacrimi; un trup impecabil, chiar dacă a trecut prin muncă, nașteri și insomnii; și, desigur, noul parfum al feminității: tăcere cu note de vinovăție. În garderoba de bază: rochia neagră, pentru înmormântarea viselor; pantofii cu toc, pentru a merge elegant pe muchia extenuării; pălăria mare, ca să nu se vadă ridurile, gândurile și nici măcar fața. Atenție, doamnelor: în această colecție, frumusețea nu este o alegere. Este uniforma. Nu purtați altceva, căci riscați să fiți declarate... necorespunzătoare.

CORUL (*ca un slogan de reclamă, sec, metalic*): Perfectă sau invizibilă!

...

SCENA III. BIROUL VISURILOR PIERDUTE

FEMEIA ÎNȘELATĂ CARE VA ÎNFLORI: Mi-am dorit...

FEMEIA CU APARAT FOTO: Am visat...

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Credeam...

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Speram...

FEMEIA ÎNȘELATĂ CARE VA ÎNFLORI: Mi-am dorit, când eram mică, să fiu prințesă și să port rochii care foșnesc.

FEMEIA CU APARAT FOTO: ...să fac poze la stele, în timp ce zburam cu parașuta.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: ...să fiu controloare în trenuri și să văd toate orașele din lume.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: ...să am o masă mare, cu toată familia laolaltă, râzând.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Am visat că pot să prind curcubeul într-o ramă și să-l pun pe perete.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: ...că o să ajung în Groenlanda.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: ...că odată mari, copiii mei o să rămână la masă chiar și după ce s-a terminat mâncarea.

FEMEIA ÎNȘELATĂ CARE VA ÎNFLORI: ...că prințul o să vină pe un cal alb și nu o să întârzie niciodată.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Credeam că oamenii nu se opresc niciodată din mers și că viața e doar un drum cu stații colorate.

FEMEIA ÎNȘELATĂ CARE VA ÎNFLORI: ...că dragostea e ca în desene, cu inimioare care plutesc în aer.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: ...că duminica e făcută pentru prăjituri și povești, nu pentru certuri sau telefoane.

FEMEIA CU APARAT FOTO: ...că dacă apeși pe un buton, păstrezi pentru totdeauna clipa și nimeni nu îți mai fură nimic.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Speram că, atunci când voi fi mare, cineva o să mă țină de mână și nu o să-mi dea drumul niciodată.

FEMEIA ÎNȘELATĂ CARE VA ÎNFLORI: ...că îmi va spune „Te iubesc”.

FEMEIA CU APARAT FOTO: ...că o să am prieteni care să zâmbească mereu când mă văd cu aparatul.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: ...că o să-mi pun viața într-o valiză roșie și să merg în Japonia, cu trenul-glonț. Ce denumire tâmpită.

FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ: Bună ziua. Ați ajuns la Biroul Visurilor Pierdute. Aveți vreo dorință? Luați un bilet de ordine! La ghișeul unu primim călătoriile ratate. Pe raftul de sus, trenul de mare viteză din Japonia – staționat de zeci de ani în mintea unei femei care n-a trecut niciodată granița cartierului. La ghișeul numărul doi, avem expoziția foto, cu fotografii îngălbenite. Le depozităm frumos, ca la muzeu. Miros a praf și a regret. La ghișeul trei primim visurile care încă poartă căldura duminicilor târzii. Aici ajung mesele mari, unde răsetele nu s-au mai așezat la locul lor. Le strângem atent, firimitură cu firimitură, ca pe un praf de amintiri. Aici, la Biroul Visurilor Pierdute, e liniște. Se aude doar foșnetul hârtiilor și suspinul viselor neîmplinite. E liniștea care doare mai tare decât orice strigăt. Și știți care e paradoxul? Aceste vise n-au cerut mult. Doar o clipă în care timpul să nu fugă. O cană aburindă uitată pe masă. O mână rămasă peste alta. Un drum făcut până la capăt.

Dar nu s-a întâmplat. Ai fost prea atentă la ce trebuia. La ordinea lumii. Și lumea te-a ordonat înapoi, la locul tău. Și acum, când deschid sertarele, văd femei întregi care n-au trăit niciodată dincolo de obligații. Le aud șoptindu-și din copilărie dorul: valize roșii, curcubeie într-o ramă, camere tăcute, rochii care foșnesc. Sunt acolo — vii în amintire, dar înghețate în timp. Doamnelor, Biroul se închide la ora morții. Și atunci, cineva — poate voi, poate altcineva — o să vină să semneze ultima hârtie: „Am visat. N-am făcut. Am renunțat.”

SCENA IV. VINE O VREME

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Nu e corect!

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Mamma mia. Ești flească!

FEMEIA CU APARAT FOTO: Mă lași să te pozez?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: E inocentă. Are și ea o fixație.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Am plecat de acasă...

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Și noi la fel. E contagios.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Nu, am plecat de acasă fără umbrelă.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Vrei să te schimbi? Noi chiar am plecat de acasă.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Da, uită-te prin valize, vezi dacă îți place ceva.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Da' ce, e la parada modei? Lasă femeia să-și ia orice. Ia de la mine.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Mersi. Prefer să mă usuc. Am o ședință importantă.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Vezi ce ai făcut?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Ce am făcut?!

FEMEIA CU APARAT FOTO: Ai inhibat-o. Dumnezeule, are o tristețe ireală.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Arată ca o fantomă!

FEMEIA CU APARAT FOTO: Pot să te pozez?

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Exact ce-mi mai lipsea, să devin trending cu #ghostboss. Șefa la excel.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Ce e ăla „excel”?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Lasă. Haaaai, pot să te pozez? Nu le public. Le fac pentru mine. Portrete de femeie. Rar pozez bărbați. Sunt monotoni. Sacou, pantaloni, pantofi.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Trași la indigo.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Amuzant că zici asta.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Adică?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Păi, odată, aproape că am adus acasă un alt bărbat.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Cum așa?

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Uite așa.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: L-ai găsit în sacoșă și-ai crezut că ți l-au dat la promoția de cratițe de inox?

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Nu. L-am găsit la o petrecere. Era unul din cei patru invitați costumați în

Marcello Mastroianni, că era petrecere tematică și tema era cinema-ul.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Așaaa....și?

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Și eu eram Sophia Loren.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Și?

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Și Sebi, soțul, era al cincilea.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Al cincilea... Mastroianni?

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Exact. Ni s-a părut o idee foarte bună, dar evident doar ni s-a părut.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Și l-ai confundat cu unul din ceilalți patru??

FEMEIA CU APARAT FOTO: Și câte Sophia Loren erau?

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Încă două. Da. Toți aveau ochelari fumurii, pălării negre și eșarfe albe și era și 4 dimineața și băusem și 2 sticle de vin....

FEMEIA CU APARAT FOTO: Ha, e de comă asta.

...

SCENA V - MIREASA NEAGRĂ

În scenă, Femeia înșelată care va înflori și Femeia care tot uita să se nască. Femeia înșelată care va înflori cu rochia de mireasă neagră. Fumează, își aranjează urmele de machiaj întins, ca și cum ar fi ruj.

FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ O ranajează pe cealaltă. Cântă:

la-ți mireasă ziua bună, / Din bățai fă-ți o cunună. / Și din lacrimă colac, / Soțul bun te face praf.

„Curva mea” și „fă mâncare”, / Asta-ți cântă la altare. / Și cu palma pe obraz, / Ți-a jurat un veșnic „haz”.

Nu te duci la maică-ta, / Că-i rușine-n sat așa. / Stai și rabdă, taci din gură, / De dă cu pumnul și te-njură

FEMEIA ÎNȘELATĂ CARE VA ÎNFLORI: *(Se ridică brusc și vorbește direct spre public, ca la un toast de nuntă.)* Vă place rochia mea? O, asta nu e o rochie, e un statement de modă. Am numit-o „Mireasa de doliu, ediție limitată”. Mi-am zis că, dacă tot mă înșală și mă bate, măcar să am și eu o rochie haute couture. El zice că mă iubește. Întotdeauna după ce-mi dă cu dragoste în cap. Când îi trece „furia creativă”, vine cu flori. La mine-n casă, florile țin mai puțin decât vânățile. Dar ce să fac, e romantic omul, în felul lui. Am încercat să divorțez, am depus actele. Dar doamna de la ghișeu mi-a zis că lipsește o semnătură. A lui! Normal, cum să divorțezi fără acordul prințului pe cal alb și cu pumni? Știți care-i partea bună? La început plângeam, acum râd. De fiecare dată când îmi promite solemn că nu va mai face, scriu în agendă: azi e „Ziua Umorului Involuntar”. Și uite-așa, agenda mea a devenit o colecție de bancuri pe care le țin secret, ca să nu se simtă el jignit. Noroc. Pentru toate femeile care știu să spună „e bine” fără să clipească. Pentru machiajele care țin mai bine decât promisiunile. Pentru florile care știu să se ofilească discret, fără scandal, fără martori. Pentru rochiile care poartă urmele tuturor începuturilor. (pauză scurtă, se uită spre sală, zâmbet abia ținut). Azi nu am mai pus masa. Nu am mai întins rufe. Nici n-am mai verificat dacă e sare în solniță. Am lăsat totul cum era — farfuriile, scaunele, tăcerea. Apoi am închis ușa încet, ca să nu sperii liniștea. Liniștea lui și a celor din jurul nostru.

Intră FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ

FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ: Trenul de călători din direcția București–Viena... va pleca... în curând. Vă rugăm să vă pregătiți. Luați-vă rămas-bun în gând. Luați poziție de vis. Nu se știe când plecăm, dar se știe de ce.

Celelalte femei, se aud din culise. Vorbesc rapid, ca și cum ar alerga prin gara aglomerată.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Țsta e al nostru?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Mi-e indiferent. Doar că nu merg fără bilet.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Până la Viena? E tren de noapte, așa că vreau cușetă.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: La cușetă? Cu cine?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Important e cine sforăie.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Eu. Dar e muzică ambientală.

FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ, din scenă

FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ: Biletele de plecare se eliberează doar o dată. Cine a pierdut ora, rămâne între peroane. Fără destinație. Fără scaun rezervat.

Celelalte femei, se aud din culise.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Hai că pierdem timpul. Valsăm către casa de bilete?

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Cât o fi cu trenul de la Viena la Paris? Eu am fost doar cu avionul.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Paris... acolo e Radu, nu?

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Da. Radu...

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Hai să aflăm la casa de bilete.

FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ, din scenă

FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ: La casa de bilete nu se plătește cu bani. Aici, fiecare își declară greutatea inimii.

Trenul e pregătit — duce tot ce nu s-a spus.

Celelalte femei, se aud din culise.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Dar nu am haine de schimb la mine.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Împrumuți de la noi.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Și chiloți?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Mai ales chiloții.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Pardon?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Nu e timp acum. Hai să ne luăm bilete.

FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ, *din scenă*

FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ: Peronul s-a golit. Toate femeile au urcat. Doar una a rămas — Cea care a tot uitat să se nască. Se mai aude doar trenul care prinde viteză. Dar nu se știe — oare se depărtează sau vine spre ea? (iese)

...

FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ: Am reclamat, am urlat, am plâns. Și când nu s-a mai putut, când mi-am dat seama că nu-i pasă nimănui de mine, am plecat de acasă. Mergeam la Poliție și roind de sânge și ăia rânjeau la mine: “Ce i-ai făcut?” Soacra, “Ascultă de soț”. Socrul, “Bătaia e ruptă din Rai”. Vecinele, “Taci și îndură. Du-te, repede, fă o supă să îi treacă, să uite”.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: (Brusc, rece) Poate... poate e mai bine așa.

Femeile o privesc ca pe cineva care a spus ceva care nu are voie. Se simte o fisură.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Poftim?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Cred că nu am auzit bine. Cum adică „mai bine așa”?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ (încercând să se apere, bâlbâită): Poate că... știu eu? Mai bine decât să... să faci altceva.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: (agresivă, cu vocea ridicată) Altceva?! Femeia asta trăiește un coșmar și tu vorbești de parcă ar fi o opțiune de pe un meniu!

FEMEIA CU APARAT FOTO: Ce-i cu această gândire retrogradă? Cum poți să spui așa ceva? Ți se pare că arată ca și cum ar fi ales?

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Cine ești tu să spui ce e „mai bine” pentru ea?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Nu vreau să dau lecții nimănui. Însă știți cum e... o vorbă, o privire... și lumea se răstoarnă. Câteodată e mai ușor să taci și să suporti, decât să aprinzi focul iar.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Nu-mi vorbi ca o femeie din secolul 18.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Și atunci ce vrei să spui? Că e vina ei?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ (încordată): Nu. N-am zis asta! Doar că... uneori nu mai știi cine e de vină. Cine lovește și cine răspunde. Cine tace și cine urlă. Se amestecă toate.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Cum poți să vorbești așa, de parcă tu le știi pe toate?

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Ai spus „mai bine așa”. Așa... cum? Să fie bătută până leșini?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Poate vorbesc prostii. Poate vorbesc din oboseală.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Oboseala nu te face să vorbești așa. Te trădează. Vorbești ca și cum ai citit un manual despre suferință. Ai o teorie pentru fiecare rană, nu?

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Da, exact — te bagi cu sfaturi de parcă ai fost tu în pericol. Ai văzut-o în ochii ei? Ai trăit vreodată cu frica asta?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Sau vorbești din confortul tău — din locul unde te poți permite să contempli „opțiunile” altora?

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Spune clar: vrei să sugerezi că e vina ei? Că a provocat-o cu un cuvânt?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Nu vreau să mai zic nimic...

FEMEIA CU APARAT FOTO: Da, bine. După ce scoți toate prosiile pe gură, acum nu vrei să mai zici nimic. Mai scutește-mă. Tu doar ai citit despre abuz în ziare și crezi că ai dreptul să spui „mai bine așa”?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ (își iese din fire): Și voi ce știți?! Ce știți despre mine? Credeți că-i simplu să stai lângă un bărbat care te mănâncă de vie, dar fără să ridice o palmă? Credeți că dacă n-am vânătăi pe față, n-am cicatrici?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Asta vrei să spui? Că e același lucru? Nu, dragă, nu e același lucru!

FEMEIA CU DOR DE DUC: Nu mă luați de proastă! Liniște?! Știți ce înseamnă să-ți râdă în față zi de zi? Să te facă „regina bucătăriei” și să-ți pună capacul de la oală pe cap, ca pe o coroană? Și să râdă, și să râdă, și să râdă, până ajungi să crezi că asta ești, o caricatură?

FEMEIA CU DOR DE DUC: Eu știu că râsul lui m-a omorât mai tare decât pumnii altora! Știu că într-o zi... n-am mai putut. Mi-am pierdut familia pentru că n-am știut să mă abțin. Asta știu. (plânge, se calmează apoi povestește): Am tăcut cinci ani. Am tăcut cu un nod în gât, cu un gol în piept, cu bilețelele alea scrise de mână ca niște confesiuni secrete.

...

FEMEIA ÎNȘELATĂ CARE VA ÎNFLORI: (*privește spre celelalte, apoi vorbește rar, apăsător*) Ascultați-mă bine. Nu mai credeți niciuna că suntem „victime”. Sună frumos, aproape romantic — dar e o minciună. Victima e un trofeu pe care și-l agață alții la gât: „uite, am făcut-o praf”. Noi nu suntem trofee. Nici moaște. Nici statistici. Suntem... vii. Și dacă mai suntem vii, înseamnă că trebuie să ne ridicăm. Altfel, degeaba am mai fugit, degeaba am mai urlat, degeaba ne-am mai ascuns. (se uită la telefon, își mușcă buza, apoi arată ecranul) Am citit. Am căutat. Nu sunt doar eu, nici voi. Sunt sute, mii, zeci de mii. Am găsit pe internet. Uitați. (le arată telefonul; ecranul luminează fețele lor) Cazuri din ziare, din spitale, din statistici. Femei bătute, femei omorâte, femei date dispărute. Femei care au spus „ajută-mă” și nu le-a auzit nimeni. Femei care au tăcut și au murit în tăcere. (se ridică, aproape strigă, cu furie) Nu suntem singure! Dar asta nu ne face mai liniștite. Ne face responsabile! Dacă tăcem, dacă ne ascundem, dacă râdem ironic ca să nu se vadă rana — mâine o să fim doar încă o știre. Încă o femeie la rubrica „fără voie de întoarcere”. Uitați-vă! Asta nu e doar povestea mea. E povestea lumii.

...

Scena VI – Girls just wanna have rights

Lumini roșii, pâlpâitoare, ca de avarie. Pe mijloc, o masă de operație. FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ e întinsă, nemișcată. Aparat medical — piiiiiiiiiiiiip. Apoi, anunț sec: „Pacient decedat.” Tăcere absolută. Celelalte femei înconjoară masa.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Cum am ajuns aici? Și cine este ea?

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Nu știu. Sunt speriată!

FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ: E clar că am deraiat. E clar că suntem singure.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Parcă suntem într-un film.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Hai să plecăm.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Unde?

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Nu știu. Când ieșeam cu Radu și ne rătăceam, continuam să mergem. Găseam cumva drumul înapoi spre casă.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Nu, mersi.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Nu, mersi, ce?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Voi puteți să mergeți cât vreți înapoi spre casă, eu stau aici. Vreau să aflu cine este ea?

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Seamănă cu tine. E leită tu.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Ba cu tine seamănă. Parcă sunteți identice.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Ba cu ea seamănă.

FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ: Cu mine?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Da, unu la unu.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Cu tine seamănă cel mai mult.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Așa crezi?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Da. E evident.

...

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Ajut-o să se ridice.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ Ușor, să nu o lovești!

FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ: Un somn în care... nimic nu se întâmpla. Nici nu trăiam, nici nu muream. Doar stăteam acolo... într-un loc care semăna cu viața, dar fără viață în el.

FEMEIA ÎNȘELATĂ CARE VA ÎNFLORI: Sună cunoscut un astfel de loc.

FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ: Nu știu. Toată viața am vrut să fiu „cum trebuie”. Dar n-am știut niciodată... pentru cine. Pentru bărbatul care a plecat? Pentru mama care mă voia „decentă”? Pentru lumea care mă voia „normală”? Pentru Dumnezeu, care poate nici nu s-a uitat la mine?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Ai nevoie de apă? O pătură? Un selfie cu prima ta respirație?

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Trebuie cineva să cheme pe cineva? Un doctor? Sau nu avem doctor pentru renașteri alternative?

FEMEIA ÎNȘELATĂ CARE VA ÎNFLORI: Lasă „doctorii”. Avem noi experiență în resuscitat vieți. Mai mult, le și renovăm.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Cine are un manual de instrucțiuni pentru „Cum să naști o viață nouă fără autorizație”?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Zâmbește. Să avem dovada când o să spui „Am fost aici”.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Și dacă se sperie iar? Și dacă adoarme înapoi?

FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ: Nu. Nu mai adorm. Nu îmi mai este frică. Pentru că am auzit strigătul vostru. Iar asta mi-a dat curaj.

FEMEIA ÎNȘELATĂ CARE VA ÎNFLORI: Al nostru?

FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ: Da. Vreau să învăț de la voi cum se trăiește cu adevărat. Cum se suferă până la capăt, cum se iubește până doare, cum se spune „nu” și cum se spune „gata”. Acum e timpul să plecăm de aici.

FEMEIA CU APARAT FOTO Încotro?

ARTA CA MĂRTURIE ȘI VINDECARE: DE CE „FEMEIA UITATĂ” ESTE UN ACT NECESAR

Invitația de a participa în proiectul *Femeia uitată* m-a bucurat din mai multe puncte de vedere: de la ocazia de a lucra cu o echipă de artiste și artiști talentați care pun devotament și pasiune în fiecare demers, până la versatilitatea abordării unui subiect vechi de când lumea, însă atât de contemporan. Ca supraviețuitoare a unei relații de abuz care a generat o schimbare esențială în viața și arta mea, o astfel de piesă devine și mai importantă pentru că vorbește despre etapele prin care trec femeile atunci când sunt puse în situații-limită de viață, de la supraviețuirea interioară și exterioară până la acte extraordinare de reziliență și renaștere.

Într-o societate în care violența împotriva femeilor devine din ce în ce mai pregnantă, arta rămâne o cale extraordinară de puternică de a denunța abuzurile psihologice și fizice prin care trec multe femei. Cred cu tărie că arta poate deconstrui paradigme de gândire și comportament pe care noi le preluăm automat din felul în care suntem educați în familie, școală, societate. E nevoie de cât mai multe voci care să vorbească despre ce înseamnă violența domestică și de gen, normele sociale impuse femeilor și abuzurile sistemice care se petrec peste tot în jurul nostru și față de care, deseori, alegem să închidem ochii.

Chiar dacă eram familiarizată cu textul inițial al Cătălinei, m-a emoționat foarte mult să-l văd transpus pe scenă prin viziunea lui Matei. Este foarte important să luptăm în continuare prin toate mijloacele pe care ni le oferă arta – teatru, performance, muzică, arte vizuale – pentru educarea oamenilor în legătură cu tot ceea ce înseamnă egalitate de șanse, apărarea victimelor violenței domestice și emoționale, dar și pentru conștientizarea obstacolelor pe care multe femei le suferă în tăcere. Numai fiind conștienți și activi vom putea zgudu din temelie credințe, narațiuni și mecanisme de control.

Elena Andrei. PR

MONTAGE

FRANCO
ROMÂNIA
CULTURĂ

FEMEIA UITATĂ

ADAPTEZARE TEATRALĂ DE FEMEIA CARE TUI ÎNȚEAȘĂ SE NAȘCĂ DE CĂRĂIA ELIZABETA FLORESCU

25 NOIEMBRIE, ORA 19:00 LA TEATRUL MASCA, SALA MICĂ

REGIA: MATEI STOIAN

ADELAIȚA ZAMFIR, ANA PASTI, IOANA MĂRCUȚ, ALEXANDRA DOB, MARIA DĂNESCU
SCENARIU: ALEXANDRA MIRON, ADRIAN STĂNĂȘCĂ, ANDREI POPESCU, CĂTĂLIN MĂDĂRĂȘ, CĂTĂLIN MĂDĂRĂȘ, CĂTĂLIN MĂDĂRĂȘ, CĂTĂLIN MĂDĂRĂȘ, CĂTĂLIN MĂDĂRĂȘ

Parteneri: Partener media:
Proiect cultural în colaborare cu Administrația Județeană de Cultură a Județului Iași. Proiectul este finanțat de către Ministerul Culturii și Patrimoniului Național al României prin intermediul Ministerului Culturii și Patrimoniului Național al României. Proiectul este finanțat de către Ministerul Culturii și Patrimoniului Național al României prin intermediul Ministerului Culturii și Patrimoniului Național al României. Proiectul este finanțat de către Ministerul Culturii și Patrimoniului Național al României prin intermediul Ministerului Culturii și Patrimoniului Național al României.

PARTENERI:

Institutul Cultural Român New York, Teatrul Dramaturgilor Români, Teatrul Masca, Fundația KulturDialog, Centrul de Proiecte Culturale ale Municipiului București (ARCUB), Fundația pentru Tineret a Municipiului București (FTMB), Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică „I.L.Caragiale”, Facultatea de Litere - Universitatea din București, Colegiul Național „Octav Onicescu”, Colegiul Tehnic „Edmond Nicolau”, Liceul de Arte Plastice „Nicolae Tonitza”, Școala Gimnazială „Leonardo da Vinci”, Societatea Cultural Științifică de Analize Feministe AnA (SAFA), Fundația Centrul Parteneriat pentru Egalitate (CPE), Fundația Calea Victoriei, Asociația Feminism România.

PARTENERI MEDIA:

Asociația Euro CulturArt, Agenția de Carte, Radio România Cultural, LiterNet, BookHub, Empower Artists, Fundația9, Asociația Română Pentru Promovarea Artelor Spectacolului (ARPAS), România Pozitivă, Asociația Culturală Leviathan, Revista Salt&Pepper.

#AFCN #proiectcultural #AsociatiaMontage #cofinantatAFCN #FemeiaUitata
#Femeiacaretotuitasasenasca #unproiectMontage #Montageproject #teatru #teatruromanesc
#Romaniantheatre #Montagelateatru #Montagelaspectacol #MateiStoianregizor
#AdministratiaFonduluiCulturalNational #TheAdministrationoftheNationalCulturalFund

CUPRINS

1. DESPRE PROIECT.....	03
2. FEMEIA UITATĂ. DESPRE AMINTIRE ȘI REINVENTARE.....	05
<i>OANA DUBĂLARU - EDITOR</i>	
3. EMOȚIA CA EXPERIMENT.....	07
<i>ANCA MARIA CIOFÎRLĂ - MANAGER PROIECT</i>	
4. DE LA TEXT LA MANIFEST TEATRAL: FEMEIA CARE UITĂ SĂ MAI FIE UITATĂ.....	09
<i>FLORINA CĂTĂLINA FLORESCU – DRAMATURG</i>	
5. VIOLENȚA NORMELOR ȘI TEATRUL CA SPAȚIU DE DEMASCARE. DESPRE MONTAREA SPECTACOLULUI „FEMEIA UITATĂ”.....	11
<i>MATEI STOIAN – REGIZOR</i>	
6. REPREZENTAȚIILE SPECTACOLULUI.....	14
7. EVENIMENTE CONEXE.....	23
8. FEMEIA CU DOR DE DUCĂ.....	25
<i>ADELAIDA ZAMFIRA – ACTRIȚĂ</i>	
9. FEMEIA CU APARAT FOTO.....	27
<i>ALEXANDRA BOB – ACTRIȚĂ</i>	
10. FEMEIA CU APARAT FOTO.....	29
<i>CRISTINA DANU – ACTRIȚĂ</i>	
11. FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE.....	31
<i>ANA PASTI – ACTRIȚĂ</i>	
12. FEMEIA ÎNȘELATĂ CARE VA ÎNFLORI.....	33
<i>MARIA DĂNESCU – ACTRIȚĂ</i>	
13. FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ.....	35
<i>IOANA MĂRCOIU – ACTRIȚĂ</i>	
14. O LUME A TĂCERILOR. NOTE SCENOGRAFICE PENTRU „FEMEIA UITATĂ”	37
<i>ALEXANDRA BUDIANU – SCENOGRAF</i>	
15. COSTUMUL CA LIMBAJ AL PUTERII FEMININE. COSTUMELE DIN „FEMEIA UITATĂ”	39
<i>VALENTIN TEODORESCU – CREATOR COSTUME</i>	
15. FEMEIA UITATĂ - ADAPTARE DE MATEI STOIAN DUPĂ PIESA FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ, DE CĂTĂLINA FLORESCU – FRAGMENT.....	42
17. ARTA CA MĂRTURIE ȘI VINDECARE: DE CE „FEMEIA UITATĂ” ESTE UN ACT NECESAR.....	53
<i>ELENA ANDREI. PR</i>	
18. PARTENERI.....	55

Femeia Uitată este un spectacol-proiect care aduce în prim-plan fragilitatea, forța și complexitatea experiențelor feminine, explorând drumul de la traumă la reconstrucție interioară. Realizat de Asociația MONTAGE și regizat de Matei Stoian, spectacolul pornește de la piesa Cătălinei Florescu, *Femeia care tot uita să se nască*, reimaginată scenic într-o formă intensă, personală și profund contemporană.

Prin vocile și prezența actrițelor Adelaida Zamfira, Ana Pasti, Ioana Mărcoiu, Alexandra Bob / Cristina Danu și Maria Dănescu, proiectul deschide un spațiu de mărturie, empatie și reflecție asupra violenței domestice, a rolurilor impuse și a realităților feminine adesea ignorate.

Femeia Uitată nu este doar un spectacol, ci un act de solidaritate și un apel la conștientizare: o invitație de a privi, de a asculta și de a nu uita.

www.galeriemontage.com

Facebook.com/galeriamontage

MONTAGE
GALLERY

PROGRAM CO-FINANȚAT DE:

Proiect cultural co-finanțat de AFCN - Administrația Fondului Cultural Național. Proiectul nu reprezintă în mod necesar poziția Administrației Fondului Cultural Național. AFCN nu este responsabilă de conținutul proiectului sau de modul în care rezultatele proiectului pot fi folosite. Acestea sunt în întregime responsabilitatea beneficiarului finanțării.

ISBN 978-973-0-43278-7

